

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci žalobce **G. I. CZ, spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všetěčkou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2001, č. j. 1523/2001-01-0101, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2003, č. j. 29 Ca 217/2001-39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se stěžovatel (dále pouze „žalobce“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 30. 4. 2001, č. j. 1523/2001-01-0101. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) změnil rozhodnutí Celního úřadu Brno I ze dne 19. 10. 2000, č. j. 5415/1-0172/99, tak, že zrušil zapsanou právní kvalifikaci dlužníka – § 241 odst. 3 celního zákona a nahradil právní kvalifikací § 240 odst. 3 písm. d) celního zákona, dále zrušil zapsanou právní kvalifikaci vzniku celního dluhu - § 241 odst. 1 písm. b) celního zákona a nahradil právní kvalifikací § 240 odst. 1 celního zákona a také zrušil zapsané ustanovení, dle něhož je celní dluh určen - § 241 odst. 2 a nahradil § 240 odst. 2 celního zákona.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že změnou právní kvalifikace mu bylo upřeno právo obrany. Zjištěný skutkový stav

byl stabilizován již ve fázi prvostupňového rozhodnutí, žalovaný jej nedoplňoval ani neopravoval. Rozhodnou skutečností, ze které vycházely oba správní orgány, je žalobcem oznámená krádež předmětného osobního vozidla. Tuto skutečnost jim oznámil žalobce sám, předložil rovněž protokol o trestním oznámení, které učinil zaměstnanec žalobce užívající propuštěné vozidlo, nikdy tuto skutečnost nezpochybnil, a to ani za situace, kdy byl vyzván k předložení důkazních návrhů. Zpochybnění žalobcem oznámené krádeže až ve fázi soudního řízení je účelové. Podle § 240 odst. 1 celního zákona vzniká celní dluh při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu. K nezákonnému odnětí propuštěného zboží došlo, a to jeho krádeží, došlo tak ke vzniku celního dluhu ve smyslu § 240 odst. 1 celního zákona. Rovněž tak byl podle § 240 odst. 3 písm. d) celního zákona identifikován dlužník celního dluhu v osobě žalobce - tím je totiž osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z režimu, do kterého bylo zboží propuštěno. Žalovaný se zabýval rovněž vyloučením podmínek liberace ve smyslu § 243 celního zákona, v průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by žalobcem oznámenou krádež propuštěného osobního vozidla byť jen zpochybňovaly. Soud shrnul, že rozhodnutí žalovaného obsahuje jak skutkové tak právní důvody, které vedly k jeho vydání, je nepochybné, že celní dluh vznikl a kdo je jeho dlužníkem.

Žalobce napadl rozsudek soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a, b), d) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení. Uvedl, že rozhodnutí soudu je nezákonné a spočívá v nesprávném posouzení právních otázek. Rovněž řízení před správními orgány bylo vadné. Oznámení krádeže vozidla je vytýkáno žalobci a jde k jeho tíži. V tom spatřuje vadné posouzení skutkového stavu jak správními orgány, tak soudem. V dalším pak obecně shrnul, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že obsah kasační stížnosti je natolik obecný, že není možno se dostatečně určitě vyjádřit k jejím důvodům. Stěžovatel nekonkretizuje tvrzené nesprávné posouzení právních otázek soudem. Pokud stěžovatel tvrdí, že správní orgány rozhodly k jeho tíži, když oznámil krádež vozidla, pak posouzení a zdůvodnění postupu a úvah žalovaného je shrnuto v jeho rozhodnutí. Rovněž tak odůvodnění rozhodnutí soudu považuje žalovaný za zcela srozumitelné. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se zabýval přípustností jednotlivých tvrzených důvodů uvedených žalobcem v kasační stížnosti a rovněž tak včasností doplnění kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 3) s. ř. s. , nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

V daném případě krajský soud vyzval usnesením ze dne 21. 1. 2004 č. j. 29 Ca 217/2001-48 žalobce, prostřednictvím jeho advokáta k doplnění kasační stížnosti

a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení. Usnesení bylo advokátu žalobce doručeno do vlastních rukou dne 3. 2. 2004, bylo tedy na něm, aby kasační stížnost doplnil nejpozději do 3. 3. 2004. Jak je však zřejmé z otisku poštovního razítka na obálce, v níž bylo doplnění kasační stížnosti podáno, bylo doplnění kasační stížnosti předáno k poštovní přepravě dne 17. 9. 2004, tedy hluboce po lhůtě, a to i přesto, že je žalobce zastoupen v řízení advokátem, ten již o prodloužení lhůty nepožádal.

Je-li za této situace doplnění kasační stížnosti podáno po uplynutí lhůty, soud k důvodům nově uvedeným již nemůže přihlížet.

Nepřezkoumatelná soudem jsou rovněž obecná tvrzení žalobce, uvedená v kasační stížnosti a v podstatě citující pouze zákonný text § 103 odst. 1 s. ř. s., aniž by žalobce konkretizoval, v čem spatřuje nesrozumitelnost soudního rozhodnutí, jakož i nedostatečně odůvodněné rozhodnutí žalovaného.

Jediným důvodem, stroze v kasační stížnosti uvedeným, kterým se může Nejvyšší správní soud zabývat, je tvrzení, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že soud (jakož i správní orgány) nesprávně posoudil právní otázku vlivu krádeže vozidla propuštěného celními orgány do režimu dočasného užívání na vznik žalobcova celního dluhu.

Podle § 240 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon ve znění tehdy účinném, vzniká celní dluh při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu, jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu, přičemž podle odst. 2 téhož ustanovení celní dluh vzniká v okamžiku, kdy je zboží odňato celnímu dohledu.

Dne 26. 11. 1999 propustil celní úřad žalobcem navržené zboží (osobní automobil) do režimu dočasného použití s částečným osvobozením od cla. V žádosti o návrhu na stanovení podmínek žalobce uvedl, že sám je deklarantem, místem uskladnění zboží uvedl sídlo žalobce a jako přesný popis nakládání se zbožím uvedl použití pro jeho služební účely.

Žalobce oznámil celním orgánům dne 13. 12. 1999, že předmětné vozidlo bylo odcizeno; oznámil tak změnu podmínek režimu dočasného použití s částečným osvobozením od cla. Protože odcizením vozidla bylo tak odňato celnímu dohledu, čímž byly porušeny podmínky povoleného režimu, vydal Celní úřad Brno I dne 19. 10. 2000 platební výměr číslo 36/2000/V, kterým uložil žalobci povinnost uhradit celní dluh ve výši 211 929 Kč.

Podle § 240 odst. 3 písm. d) celního zákona je totiž dlužníkem osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z režimu, do kterého bylo zboží propuštěno, tím je v daném případě žalobce. Dlužník (žalobce) tak odpovídá za splnění povinnosti dodržet podmínky, za nichž bylo zboží do zvoleného celního režimu celními orgány propuštěno, přičemž tato odpovědnost je objektivní. Důsledkem nedodržení takových podmínek je pak vyměření cla.

Je skutečností, že § 243 celního zákona sice stanoví podmínky, při jejichž naplnění celní dluh nevznikne, tedy prokáže-li příslušná osoba, že neplnění povinností vyplývá z úplného zničení nebo nenahraditelné ztráty zmíněného zboží v důsledku jeho povahy nebo nehody nebo vyšší moci, anebo na základě povolení celního úřadu. Pro tyto účely se však považuje zboží za nenahraditelně ztracené, jestliže již nemůže být nikým používáno. Naplnění těchto liberačních podmínek však žalobce neprokázal, neprokázal je ani k výzvě celních orgánů ze dne 1. 2. 2001, č. j. 43/9-0172/00/ZAD.

Tvrzení žalobce, že nesplnění povinností, plynoucích z nedodržení stanovených podmínek celním úřadem nemůže jít k jeho tíži, je v tomto případě nesprávné.

Z výše uvedených důvodů nepřisvědčil Nejvyšší správní soud námitce žalobce a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. května 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu